

Несмотря на все положительные стороны данных методических рекомендаций, автор не исключает возможности их усовершенствования и доработки касательно каждого отдельно взятого пункта. Возможно изменение самого организационного плана в виде добавления, изменения или удаления определенных пунктов, в зависимости от сложившейся ситуации.

Ищенко Д.В., Моисеева Ю.Ю.

ДЕРЖАВНА ІННОВАЦІЙНА ПОЛІТИКА: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ТА МОЖЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ В УКРАЇНІ

На сучасному етапі розвитку світової економіки спостерігається зростання темпів інноваційних змін, переглядаються стандарти та пріоритети, які здавались непохитними ще 30 і навіть 20 років тому. Те, що вважалося визначальним у розвитку економіки будь-якої країни, як-от: високорозвинена важка промисловість, власні енергоресурси, інвестиції — сьогодні не здатні повною мірою забезпечити економічне зростання держави. Забезпечення інноваційного розвитку держави прерогатива інноваційної політики, яка забезпечує пріоритет інновацій, підвищує інноваційну активність підприємств, прискорює НТП, зменшує розрив у рівнях економічного і соціального розвитку між країнами та регіонами.

Головні цілі державної інноваційної політики – формування інноваційної моделі розвитку, структури потреб в інноваціях і визначення шляхів їх задоволення, а також досягнення економічного зростання. Важлива роль держави в інноваційній моделі розвитку полягає у розробці та реалізації системи державного стимулювання й підтримки нововведень.

Питанням регулювання державної інноваційної політики та діяльності інноваційних структур присвячено більшість відомих публікацій таких науковців, як: М.В. Гаман, С.В.Онишко, В.І. Голубович, О.Д. Данілов, Б.Д.Лановик, З.М.Матисякевич, Л.Ф. Пашкевич, Н.І. Полетаєва та інші. Але важливим є вивчення зарубіжного досвіду інноваційної політики та віднайти можливості використання його позитивних моментів в Україні.

У сучасній ринковій економіці саме підприємствам належить ключова роль у вирішенні основних економічних проблем – налагодження економічно стабільного виробництва товарів та послуг, що потрібні суспільству. Важливим завданням урядів є забезпечення якомога ефективнішого функціонування ринків та національної інноваційної системи. Уряди допомагають створювати сприятливі умови для інновацій шляхом відповідального управління економікою, ефективною регуляторною політикою та сприянням вільному переміщенню інвестицій, людей та ідей. Механізми фінансової підтримки, такі як пряме фінансування, податкові стимули, субсидії та позики, є основними інструментами, які використовуються для стимулювання промислових досліджень та ро-

зробок. Економічні дослідження показують, що частина державних коштів, які використовуються для стимулювання досліджень та розробок у бізнесі, просто замінюють приватні кошти, проте існують важливі мережеві переваги.

У Європі діють понад 20 мільйонів підприємств, з яких більш як 99% - малі та середні підприємства (МСП, із зайнятістю менше 250 осіб), які мають важливе соціальне та економічне значення. Серед МСП переважна більшість (92%) – це мікропідприємства з зайнятістю менше 10 осіб. В умовах глобалізації економіки, коли великі фірми використовують аутсорсинг та переводять своє виробництво і робочі міста в дешевші офшорні зони, МСП є важливим джерелом нових робочих місць. МСП також є ключовим механізмом, що сприяє обміну знаннями. МСП розглядаються як пріоритет нової промислової політики[2].

Малі підприємства вважаються потенційно більш інноваційними через відсутність сталої бюрократії, більш конкурентні ринки та більш ефективне стимулювання (як, наприклад, персональна вигода). В той же час, як малі, так і великі підприємства здійснюють значні інновації і є критично важливими для успіху сучасної економіки. Інноваційні підприємці проявляють себе в усіх видах і формах діяльності. Згідно зі статистичними даними, великі компанії демонструють в середньому більш високий рівень інноваційності; дійсно, питома вага компаній, які впроваджували інновації, серед великих підприємств у Європі становить 70,1%, у той час як аналогічний показник для середніх підприємств дорівнює 52,3%, а частка інноваційних компаній серед малих підприємств становить 33,4%. Така ж сама тенденція спостерігається в окремих європейських країнах[2].

Регіональні механізми підтримки інноваційних МСП є невід'ємною частиною інноваційної політики держав-членів ЄС. Підтримка інноваційної діяльності МСП у регіонах може надаватись на багатьох управлінських рівнях. Така підтримка може надаватись у великих містах, адміністративно-територіальних центрах, в мережах регіональних уповноважених установ, органів чи технологічних центрів або подібних організаціях. Крім цього, така підтримка є доступною як на національному рівні, так і на рівні ЄС. В цілому, регіональні аспекти інноваційної політики за останні роки набули ще більшого значення[1].

Ознакою успішного функціонування ринків є те, що на них працюють як великі, так і малі фірми, а також те, що між великими, середніми та малими компаніями існує активна та різноманітна співпраця. Фірми співпрацюють між собою, але і все більшою мірою також з університетами, науково-дослідними інститутами та іншими організаціями, що продукують знання, у різноманітних формальних і неформальних організаційних формах (науково-дослідні консорціуми, дослідницькі та технологічні програми, технологічні платформи, інноваційні форуми, «живі» лабораторії тощо)[1].

Таким чином на прикладі ЄС з метою сприяння технологічному розвитку держави на всіх рівнях регулювання необхідно налагодити механізми співробітництва між приватним та державним секторами (державно-приватне партнерство). Такі партнерства об'єднали би науково-технологічні ресурси державного і

приватного секторів на довгостроковій основі. За останні роки на національному рівні різні форми державно-приватного партнерства у сфері досліджень та розробок були встановлені у всіх країнах ЄС[1].

Література

1. Інноваційна політика: Європейський досвід та рекомендації для України ТОМ 3 – Київ: «Фенікс», 2011.
2. Євростат [Електроний ресурс], Режим доступу: <http://epp.eurostat.ec.europa.eu/portal/page/portal/eurostat/home>
3. В. Будкін Державна інноваційна політика: Український та зарубіжний досвід [Електроний ресурс], Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/znpdme/2011_1/budkin.pdf

Іщенко Д.В., Школяренко О.О.

СУЧАСНА СТРУКТУРА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ: ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ

У сучасному світі інноваційні технології є не тільки запорукою успішності економіки країни, але і підвищенням конкурентоспроможності на світовому ринку. Тому економіка розвинених країн носить інноваційний характер: застосування нових знань і сучасних інформаційних технологій. Але це можливо завдяки ефективній структурі забезпечення інноваційного розвитку.

Мета статті: розглянути сучасну державну структуру забезпечення інноваційного розвитку України та визначити її недоліки та можливі варіанти удосконалення.

Сучасна структура забезпечення інноваційного розвитку України представлена у вигляді таких організаційних структур: «Державне агентство України з інвестицій та розвитку», «Державна інвестиційна компанія», «Державна інноваційна фінансово кредитна установа», «Банк реконструкції та розвитку України», «Державне агентство з інвестицій та Управління національними проектами України», «Державний центр Впровадження галузевих інноваційних програм», «Державне агентство з питань науки, інновацій та інформатизації України». Графічна структура цієї схеми зображена на рис 1.

Державне агентство з питань науки, інновацій та інформатизації України (Держінформнауки) України входить до системи органів виконавчої влади та утворюється для реалізації державної політики у сфері наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності, інформатизації, формування і використання національних електронних інформаційних ресурсів, створення умов для розвитку інформаційного суспільства[2].